

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 260/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom [REDAKČIA], advokátska kancelária, [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Považská Bystrica, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-396/OEK-PB-2011 a postupom prokurátorky Okresnej prokuratúry Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 696/11/3306 a jej uznesením z 3. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ku ktorému malo dôjsť postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Považská Bystrica, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS:ORP-396/OEK-PB-2011 (ďalej len

„vyšetrovateľ“ a „postup vyšetrovateľa“) a postupom prokurátorky Okresnej prokuratúry Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 696/11/3306 a jej uznesením z 3. decembra 2014 (ďalej len „prokurátorka“ a „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru Považská Bystrica, odbore kriminálnej polície pod ČVS: ORP-396/OEK-PB-2011 voči sťažovateľke ako obvinenej stíhanej pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov vydal vyšetrovateľ uznesenie z 5. septembra 2014, ktorým podľa § 97 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vrátil hnutelné veci – gastronomické zariadenie špecifikované vo výrokovej časti uznesenia vyšetrovateľa poškodenej [REDAKOVANÉ], keďže pre ďalšie konanie už neboli potrebné a neprichádzalo do úvahy ich prepadnutie alebo zhabanie, a nie sú pochybnosti o práve poškodenej k týmto veciam.

3. Proti uzneseniu vyšetrovateľa o vydaní veci podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodla prokurátorka napadnutým uznesením tak, že ju zamietla ako nedôvodnú. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie, ako i postup prokurátorky a vyšetrovateľa za nezákonné, a je toho názoru, že orgány činné v trestnom konaní konali nad rámec svojej právomoci, a preto v súlade s § 364 Trestného poriadku podala na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky návrh na zrušenie napadnutého uznesenia. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky návrhu sťažovateľky nevyhovela a listom z 7. mája 2015 ho odložila.

4. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza, že jej právo na hnutelné veci je nepochybné, nadobudla ho v dobrej viere, avšak od nevlastníka, čo samo osebe však nie je z jej pohľadu právnou vadou. Na podporu svojej argumentácie poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 325/98 z 22. októbra 1998, v zmysle ktorého možno prelomiť ochranou dobrej viery zásadu, že nikto nemôže previesť viac práv než sám má, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zřejmé, že nadobúdateľ je dobromyseľný, že vec riadne nadobudol. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti poukazuje na priebeh vyšetrovania,

pričom zdôrazňuje, že pred vydaním hnutelných vecí nebola vypočutá a nemohla ani poškodenej klásť otázky vo vzťahu k preukázaniu jej práv ku hnutelným veciam.

5. V petite sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Považská Bystrica, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORP-396/OEK-PB-2011 a postupom prokurátorky Okresnej prokuratúry Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 696/11/3306 porušené bolo.

2. Uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry, sp. zn. Pv 696/11/3306-70 zo dňa 3.12.2014 sa zrušuje a vec sa jej vracia na ďalšie konanie.

3. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Považská Bystrica a Okresná prokuratúra Považská Bystrica sú povinní uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 355,73 EUR (slovom tristopäťdesiatpäť eur a 73/100 cent) na účet právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ako už bolo uvedené, ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd podľa ústavy alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta iba porušenie ustanovenia čl. 2 ods. 2 ústavy, ktoré stanovuje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd konštatuje, že úvodné články ústavy majú charakter základných všeobecných ustanovení, tak ako to vyplýva aj zo samotného názvu prvej hlavy ústavy. Princípy, ktoré sú obsiahnuté v tejto časti ústavy, sa vzťahujú na všetky základné práva a slobody garantované ústavou a sú východiskom pri ich výklade. Tieto ustanovenia však nemajú charakter základných práv a slobôd, ktoré sú uvedené v čl. 14 a nasl. ústavy. Keďže úvodné ustanovenia ústavy nie sú bezprostredne aplikateľné, nie je možné v konaní o ústavnej sťažnosti napádať porušenie týchto ustanovení ústavy samostatne, ale vždy je nutné uviesť tiež konkrétne základné právo a slobodu a tomu zodpovedajúce ustanovenie ústavy či medzinárodnej zmluvy, ktoré malo byť porušené.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že nemá dostatok právomoci rozhodnúť o porušení ústavnej normy obsiahnutej v čl. 2 ods. 2 ústavy v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (III. ÚS 72/2016). Ústavná sťažnosť neobsahuje žiadne základné právo

a slobodu, ktoré mali byť napadnutými rozhodnutiami porušené. Z uvedeného dôvodu je nutné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

10. Ústavný súd nad rámec uvedeného uvádza, že aj keby sťažnosť neodmietol pre nedostatok svojej právomoci, išlo by o ústavnú sťažnosť neprípustnú pre nevyčerpanie všetkých opravných alebo iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Rozhodnutie o vydaní veci učinené podľa § 97 ods. 1 Trestného poriadku nemá ani konštitutívny ani deklaratórny účinok. Takéto rozhodnutie je možné napadnúť v občianskom súdnom konaní. V prípade, že by ústavný súd o sťažnosti sťažovateľky rozhodoval, musel by riešiť predbežnú otázku týkajúcu sa vlastníckeho práva k veci, pričom ústavnému súdu takáto právomoc neprislúcha. Sťažovateľke nič nebráni, aby podala na príslušnom súde žalobu o ochranu svojho vlastníckeho práva, eventuálne žalobu o vydanie hnutel'ných vecí, a definitívne tak ukončila spor o vlastníctvo predmetných vecí. V sťažovateľkinom prípade tak nebola splnená ani podmienka prípustnosti ústavnej sťažnosti, ktorá nastáva v prípade, keď sťažovateľ skutočne nemôže disponovať žiadnym iným efektívnym právnym prostriedkom k nastoleniu takého stavu, akého sa domáha.

11. Ústavný súd považuje za vhodné vyjadriť sa tiež k tvrdeniu sťažovateľky, v ktorom odkazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 325/98 z 22. októbra 1998, v ktorom Ústavný súd Českej republiky v obdobnej veci ústavnej sťažnosti vyhovel a zrušil uznesenie krajského štátneho zastupiteľstva v Prahe, a to napriek tomu, že osoba dovolávajúca sa porušenia jej základných práv a slobôd v tomto prípade taktiež nevyužila možnosť ochrany svojho domnelého vlastníckeho práva v občianskom súdnom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti v prvom rade konštatuje, že právne poriadky Slovenskej republiky a Českej republiky sú odlišné a rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky nie sú pre ústavný súd záväzné. Ústavný súd však taktiež uvádza, že predmetné rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 325/98 z 22. októbra 1998, v ktorom bola konštatovaná prípustnosť ústavnej sťažnosti aj napriek nevyužitiu možnosti ochrany vlastníckeho práva v súdnom konaní, bolo prekonané, keď v neskorších obdobných prípadoch Ústavný súd Českej republiky už konštatoval neprípustnosť takýchto ústavných

sťažností (napr. z uznesenia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 242/01 zo 6. augusta 2001: „*Ústavní soud po přezkoumání, zda ústavní stížnost splňuje všechny formální podmínky stanovené zákonem, dospěl k názoru, že se jedná o ústavní stížnost nepřipustnou pro nevyčerpání všech procesních prostředků, které zákon stěžovatelce k ochraně jejího práva poskytuje ve smyslu § 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, a to především z toho důvodu, že rozhodnutí o vydání věci učiněné podle § 80 odst. 1 tr. řádu, nemá z hlediska věcného či závazkového práva žádný konstitutivní či deklaratorní účinek. Jde tedy o rozhodnutí napadnutelné v občanském soudním řízení.*“), teda v súlade s názorom ústavného súdu formulovaného v tomto rozhodnutí.

12. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016